

Raad voor Vreemdelingen- betwistingen

Arrest

nr. 173 167 van 15 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LEBOEUF die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 2 augustus 2016 door de Federale Luchtvaartpolitie BruNat in Zaventem geïnterpelleerd omdat hij gebruik wilde maken van een vals reispaspoort.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 2 augustus 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer , die verklaart te heten:

Naam/nom: D.(...)

Voornaam/prénom: S.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Guinee / Guinée

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor fraude (in het bezit van een vals paspoort + een vals identiteitspagina) PV nr HV.55.FW.110486/2016 van de DAC-Luchtvaartpolitie te Zaventem

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van vals Guinees paspoort met een vals identiteitspagina om een verblijfsvergunning in Frankrijk te bemachtigen; hij heeft een verblijfskaart door Frankrijk gekregen op basis van dit document; uit onderzoek is gebleken dat dit paspoort vals is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen

terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten

op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor fraude (in het bezit van een vals paspoort + een vals identiteitspagina)

PV nr HV.55.FW.110486/2016 van de DAC-Luchtvaartpolitie te Zaventem

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van vals Guinees paspoort met een vals identiteitspagina om een verblijfsvergunning in Frankrijk te bemachtigen; hij heeft een verblijfskaart door Frankrijk gekregen op basis van dit document; uit onderzoek is gebleken dat dit paspoort vals is.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken: betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor fraude (in het bezit van een vals paspoort + een vals identiteitspagina)

PV nr HV.55.FW.110486/2016 van de DAC-Luchtvaartpolitie te Zaventem. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van vals Guinees paspoort met een vals identiteitspagina om een verblijfskaart in Frankrijk te bemachtigen. Hij heeft een F kaart van Frankrijk gekregen. Uit onderzoek is gebleken dat deze paspoort + identiteitspagina vals is.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene gebruikte een valse identiteitsdocument in zijn verblijfsaanvraag.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

1.3. Eveneens op 2 augustus 2016 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan ook op 2 augustus 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer , die verklaart te heten:

(...)

Naam/(...): D. (...)

Voornaam/(...): S. (...)

Geboortedatum/(...): (...)

Geboorteplaats/(...): Conakry

Nationaliteit/(...): Guinee / Guinée

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

(...)

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

De beslissing tot verwijdering van 02/08/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor fraude (in het bezit van een vals paspoort + een vals identiteitspagina) :

PV nr HV.55.FW.110486/2016 van de DAC-Luchtvaartpolitie te Zaventem.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van vals Guinees paspoort met een vals identiteitspagina om een verblijfsvergunning in Frankrijk te bemachtigen; hij heeft een verblijfskaart door Frankrijk gekregen op basis van dit document; uit onderzoek is gebleken dat dit paspoort vals is.

Er bestaat een risico op onderduiken: betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier/vijf jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

X de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

☐ *de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden*

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van vals Guinees paspoort met een vals identiteitspagina om een verblijfsvergunning in Frankrijk te bemachtigen; hij heeft een verblijfskaart door Frankrijk gekregen op basis van dit document; uit onderzoek is gebleken dat dit paspoort vals is.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel."

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. In zijn verzoekschrift vraagt de raadsman om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal. De Raad merkt op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

2.2. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de

wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). De beslissing werd in beide landstalen (Nederlands en Frans) opgesteld, maar werd kennisgegeven te Leuven, dat tot het Nederlandse taalgebied behoort, waardoor de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad dient te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

3.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

4.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Quant à l'extrême urgence

La partie requérante est maintenue en détention en vue de son éloignement.

Il en résulte, conformément à une jurisprudence constante de Votre Conseil, que l'extrême urgence est établie.

Cette jurisprudence constante résulte des arrêts d'assemblée générale du 17 février 2011, notamment 1er arrêt n° 56.204 par lesquels Votre Conseil a jugé que :

« En l'espèce, la partie requérante est privée de sa liberté en vue de son éloignement. Elle fait donc l'objet d'une mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente. Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective.”

4.2.2.2. Er dient een onderscheid te worden gemaakt wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoeker de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies), de tweede bestreden beslissing, viseert.

4.2.2.3. De Raad merkt op dat door verzoeker geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, kan onderhavige vordering geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod (bijlage 13sexies). Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient de vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

4.2.2.4. Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover de vordering gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd

die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in een van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“L'article 8 C.E.D.H protège le droit à 1a vie privée et familiale. La Cour européenne des droits de l'homme affirme, par une jurisprudence constante, que l'article 8 C.E.D.H. protège non seulement les relations familiales, mais également les relations personnelles, qu'un individu entretient avec les individus qui ne sont pas membre de sa famille mais qu'il côtoie quotidiennement.

Ainsi, dans l'arrêt Slivenko c. Let la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que:

« La Cour observe en outre que, dans sa jurisprudence elle a toujours envisagé l'expulsion de résidents de longue date aussi bien sous le volet de 1a « vie privée » que sous celui de la « vie familiale », une certaine importance étant accordée sur ce plan au degré d'intégration sociale des intéressés (voit, par exemple, l'arrêt Dalia c, France du 19 février 1998, Recueil 1998-1, pp. 88-89, §§ 42-45). De plus, la Cour a reconnu que l'article 8 s'applique à l'exclusion de personnes déplacées de leur domicile (Chypre c* Turquie [GC], no 25781/94, § 175, CEDH 2001-IV). » (notre emphase).*

(...)

EN CE QUE 1a décision dont la suspension est sollicitée en extrême urgence considère que le requérant présente un danger pour l'ordre public belge.

Qu'elle en déduit qu'il doit lui être ordonné de quitter le territoire sans délai de départ volontaire, et qu'il doit être soumis à l'interdiction d'entrée ;

ALORS QUE le requérant, à peine majeur, est arrivé en France avec un passeport guinéen en tant que mineur étranger non accompagné.

Il déclare ignorer que son passeport est un faux.

Il a par contre déclaré aux autorités françaises, ainsi que cela ressort du jugement français qui accorde la tutelle aux services de protection de l'enfance, qu'il était entré irrégulièrement sur le territoire français avec l'aide d'un passeur.

Cela ne l'a pas empêché de bénéficier d'un titre de séjour en tant que MENA.

Le requérant n'a jamais posé le moindre autre acte que la production d'un passeport, qu'il croyait naïvement être authentique, afin de passer quelques jours dans son pays d'origine.

Pareil acte ne peut être considéré comme une menace grave à l'ordre public, qui justifierait qu'il soit ordonné au requérant de quitter le territoire belge immédiatement, d'être maintenu en centre fermé et de se voir interdire l'accès au territoire belge, alors même qu'il séjourne régulièrement en France.

Cela est d'autant plus le cas que le requérant est particulièrement jeune, à peine majeur, et parfaitement intégré en France, où il est sous contrat d'apprentissage,

A ce titre, il convient de rappeler que la notion de danger pour l'ordre public doit s'interpréter strictement, compte tenu de l'ensemble des circonstances de la cause Pareil danger ne peut se déduire de la production naïve d'un faux passeport par un jeune homme à peine majeur, bénéficiant d'un titre de séjour en France, sous la tutelle des services français de protection de l'enfance et sous contrat d'apprentissage.*

Pour ces raisons,, la décision querellée doit être suspendue en extrême urgence.”

4.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

4.3.2.3. In zijn middel, zoals ter terechtzitting door de raadsman toegelicht, stelt verzoeker in wezen dat het disproportioneel is hem een bevel met gedwongen terugleiding en een inreisverbod op te leggen, omwille van het gebruik van het valse Guineese paspoort. Zijn inbreuk op de openbare orde zou volgens verzoeker toe te schrijven zijn aan *“naïviteit”* omwille van zijn jonge leeftijd, terwijl hij anderzijds als minderjarige in Frankrijk is toegekomen, er ondertussen een verblijfstitel verkreeg als niet begeleide minderjarige en thans geregulariseerd is, aldaar perfect geïntegreerd is, tewerkgesteld is met een leercontract en onder de hoede staat van de Franse jeugdbeschermingsdiensten tot hij de leeftijd van 21 jaar bereikt, hetgeen hij poogt te staven met de stukken die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

4.3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de luchtvaartpolitie in het bezit was van een (vals) Guinees paspoort en een Franse *“titre de séjour”*. Uit de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het gehoor van 2 augustus 2016 blijkt dat verzoeker, die thans 19 jaar oud is, het volgende verklaarde: *“Betrokkene is in 2012 aangekomen in Frankrijk, via nogal een ingewikkelde route, met hulp van een derde persoon. Hij heeft daar asiel aangevraagd op zijn naam, op basis van een geboorteakte. Nu ging hij op vakantie en had hij een paspoort nodig, gezien hij het niet kon vragen aan de ambassade van Guinee in Frankrijk heeft hij aan iemand 100 euro gegeven die een paspoort van Guinee voor hem ging regelen.(...)”*. Uit de summiere verklaringen van verzoeker kan worden opgemaakt dat hij minstens gedurende een viertal jaren in Frankrijk heeft verbleven, ook gedurende zijn minderjarigheid.

4.3.2.5. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de vaststelling dat verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie”* omwille van zijn betrapting *“op heterdaad betrapt voor fraude (in het bezit van een vals paspoort + een vals identiteitspagina)”*. Hieruit wordt afgeleid dat *“(b)etrokkene (...) geprobeerd (heeft) om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van vals Guinees paspoort met een vals identiteitspagina om een verblijfsvergunning in Frankrijk te bemachtigen; hij heeft een verblijfskaart door Frankrijk gekregen op basis van dit document; uit onderzoek is gebleken dat dit paspoort vals is.”* Uit deze overwegingen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris ervan uit lijkt te gaan dat de verblijfskaart in Frankrijk werd verstrekt op grond van het valse paspoort, hoewel dit niet kan worden opgemaakt uit de informatie uit het dossier aangezien nergens uit blijkt dat er contact werd opgenomen met de Franse autoriteiten om de concrete verblijfshistoriek van verzoeker na te gaan.

4.3.2.6. Gelet op de elementen uit het administratief dossier, dringt zich de vaststelling op dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennis had of minstens had moeten hebben van het feit dat verzoeker als minderjarige in Frankrijk was toegekomen en er thans een (al dan niet geldige) verblijfstitel had. Omwille van zijn specifieke profiel en zijn jonge leeftijd lijken de gegevens minstens te wijzen op het bestaan van een zekere graad van verankering van verzoeker in Frankrijk, die deel uitmaakt van zijn privé-leven. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM van de gemachtigde van de staatssecretaris een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het voorgehouden privé-leven van verzoeker, wat *in casu* niet werd doorgevoerd.

4.3.2.7. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder het volgende als repliek op de kritiek van verzoeker in zijn tweede middel:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet zo naïef was om te bedenken dat hij geen paspoort kon aanvragen bij de Guineese ambassade in Frankrijk, wat hij trouwens ook verklaarde tijdens zijn gehoor op 02.08.2016. Elk redelijk denkend persoon weet dat enkel de officiële instanties van een land een geldig paspoort kunnen en mogen afleveren. Verzoeker beperkt zich tot beweringen die geen steun vinden in het administratief dossier waaruit daarentegen wel blijkt dat hij niet getwijfeld heeft om op basis van een vervalst paspoort een Schengenlidstaat binnen te komen en er verblijfsrecht te verkrijgen.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan fraude. Gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag, geacht wordt de openbare orde te schaden.”

4.3.2.8. Noch uit de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, noch uit de stukken van het administratief dossier, en evenmin uit de nota met opmerkingen blijkt dat dat verweerder naar aanleiding van de vaststelling van de valsheid van het Guineese paspoort, dat hij als een inbreuk op de openbare orde kwalificeert, enige deugdelijke belangenafweging heeft gemaakt aangaande alle elementen en omstandigheden van het voorgehouden privé-leven. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele vereisten stelt, moet het beslissingsproces dat aanleiding geeft tot maatregelen die een inbreuk uitmaken billijk zijn en deugdelijk rekening houden met de beschermde belangen. Aangezien uit de bestreden beslissing geen deugdelijke belangenafweging blijkt, hoewel verweerder deze behoorde te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM, is deze verdragsbepaling geschonden (cf. EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

4.3.2.9. Er werd een schending van de artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

Aangezien één van de aangevoerde middelen ernstig werd bevonden, is het niet noodzakelijk de overige aangevoerde middelen in dit stadium van de procedure verder te bespreken.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer verweerder, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en hij wat dat betreft de uiteenzetting van verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“L'article 8 C.E.D.H. protège le droit à la vie privée et familiale. La Cour européenne des droits-de l'homme affirme, par une jurisprudence constante, que l'article 8 C.E.D.H. protège non seulement les relations familiales, mais également les relations personnelles, qu'un individu entretient avec les individus qui ne sont pas membre de sa famille mais qu'il côtoie quotidiennement.

Ainsi, dans l'arrêt Slivenko c. Lettonie, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que:

« La Cour observe en outre que, dans sa jurisprudence, elle a toujours envisagé l'expulsion de résidents de longue date aussi bien sous le volet de la « vie privée » que sous celui de la « vie familiale », une certaine importance étant accordée sur ce plan au degré d'intégration sociale des intéressés (voir, par exemple, l'arrêt Dâlia c. France du 19 février 1998a Recueil 1998-1, pp. 88-89, §§ 42-45). De plus, la Cour a reconnu que l'article 8 s'applique à l'exclusion de personnes déplacées de leur domicile (Chypre c. Turquie [GC], no 25781/94, § 175, CEDH 2001-IV). » (notre emphase).

Le requérant bénéficie d'un titre de séjour français.

Il travaille en France> où il bénéficie d'un contrat d'apprentissage et du soutien des services de protection de la jeunesse français.

Toutefois, les décisions querellées ont pour conséquence de l'empêcher de retourner en France.

Elles l'empêchent d'y mener sa vie sociale effective, et mettent en danger son emploi Cela constitue une atteinte à un droit fondamental, tel que consacré par l'article 8 C.E.D.H.

La violation de ce droit fondamental protégé par la Convention européenne des droits de l'homme constitue en soi un préjudice grave et difficilement réparable. Ainsi, dans l'arrêt n° 56.203 du 17 février 2011 rendu en assemblée générale, Votre Conseil a jugé que : (...)”

4.4.2.2 De Raad merkt op dat verzoeker concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

4.4.2.3. Verzoeker verwijst naar de in zijn tweede middel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en stelt dat het nadeel erin bestaat dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hij niet naar Frankrijk kan terugkeren waar hij verblijft, een leercontract heeft en de ondersteuning van de Franse jeugdbeschermingsdiensten geniet, waardoor zijn sociaal leven en zijn tewerkstelling in gevaar zouden komen. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift brengt hij stukken aan die zijn verklaringen ondersteunen (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

4.4.2.4. Als concrete repliek op het door verzoeker aangevoerde nadeel, stelt verweerder het volgende in zijn nota met opmerkingen:

“(…) Verzoeker haalt een schending aan van artikel 8 EVRM en stelt dat de bestreden beslissingen hem verhinderen zijn sociaal leven effectief in Frankrijk te beleven.

Verwerende partij wenst op te merken dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

Verzoeker toont verder niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.”

4.4.2.5. De Raad stelt vast dat verweerder bij de bespreking van het aangevoerde nadeel in zijn nota met opmerkingen voor het eerst een – uiterst beperkte – beoordeling lijkt te maken van het privé-leven in hoofd van verzoeker. Verweerder poneert echter simpelweg dat niet bewezen zou zijn dat het privé-leven van verzoeker in Frankrijk zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Hij lijkt hierbij voorbij te gaan aan de specifieke situatie van verzoeker als voormalige niet begeleide minderjarige, die thans in Frankrijk is tewerkgesteld en die onder de hoede van de Franse

jeugdbescherming staat. Omwille van zijn specifiek profiel, kunnen zijn bindingen met Frankrijk bezwaarlijk als 'gewone sociale relaties' worden bestempeld.

4.4.2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich recent in verbinding heeft gesteld met de Guineese ambassade in België, waaruit zijn intentie blijkt om verzoeker te repatriëren. Uit niets blijkt dat ooit werd overwogen om verzoeker naar Frankrijk te transfereren waar hij over een "*titre de séjour*" zou beschikken.

4.4.2.7. Vermits bij de bespreking van het tweede middel de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM werd aanvaard, is er in verzoekers geval sprake van een evident nadeel zoals hij trouwens in zijn uiteenzetting benadrukt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker wordt bewezen geacht.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), thans de eerste bestreden beslissing, betreft.

5. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

5.1. In zoverre onderhavige vordering gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 augustus 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), thans de tweede bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de tenuitvoerlegging hiervan onmogelijk is geworden door de schorsing van de verwijderingsmaatregel.

5.2. Zoals dat hiervoor reeds werd gesteld, bepaalt artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De uiterst dringende noodzakelijkheid werd met betrekking tot de gevorderde schorsing van het inreisverbod niet aanvaard (cf. *supra*).

5.3. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"§ 1. [...]"

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]"

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In het bestreden inreisverbod wordt dienaangaande gesteld: "*De beslissing tot verwijdering van 02/08/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.*"

5.4. Gelet op de hiervoor bevolen schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan het inreisverbod niet ten uitvoer worden gelegd vooraleer uitspraak is gedaan over de nietigverklaring van het voormelde bevel. In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt. De vordering moet dan ook worden verworpen, nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen voor zover deze betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien augustus tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

F. TAMBORIJN